

El pessebre de Le Pen

Dc, 3/05/2017 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)

El moment més tens del primer debat dels candidats a les eleccions presidencials franceses va ser quan [Jean-Luc Mélenchon](#) (França Insubmisa, de l'esquerra radical) va retreure a [Marine Le Pen](#) (Front Nacional, d'extrema dreta) la defensa que aquesta última va fer de la llibertat dels municipis per instal·lar pessebres a l'espai públic durant les festes de Nadal. "No, senyora", li va [espetar](#) Mélenchon, "el 60% dels francesos no té cap religió. Deixi'ns tranquils amb les seves històries de religió i les seves ganes d'imposar-nos una manera de viure que no és la nostra". Val a dir que l'exministre ara insubmís va sortir guanyador del debat i va començar a pujar a les enquestes, que encapçalava Le Pen.

La polèmica venia a tomb per la [derogació](#), el 2015, d'una norma del 1905 que prohibia l'exhibició dels pessebres a la via pública, com a conseqüència lògica de la laïcitat de l'Estat, un dels fonaments de la república francesa. Una derogació precedida per polèmiques anuals de municipis que desafiaven la prohibició i que, ai las, van rebre el suport entusiasta del Front Nacional, per posar de manifest el menyspreu a la identitat *pròpia* en una Europa que veu créixer les *alienes*. No és l'únic conflicte d'aquestes característiques, en una França on alguns dels seus mandataris (del conservador Sarkozy al socialista Valls) havien posat en dubte la rigidesa de la laïcitat per resoldre els conflictes que incorporen un component religiós. En deien "laïcitat positiva".

Dubto molt que posar un pessebre, un element de la cultura popular amb centenars d'anys de tradició, sigui imposar cap "manera de viure que no és la nostra". A no ser, esclar, que es refereixi a la manera de viure de Jesús de Natzaret, el protagonista, que -efectivament- proposa una manera de viure que no és la nostra i que també provocava escàndol. L'exhibició pública d'elements de la cultura que tenen un origen, un significat i potser un destí religiós equival senzillament a sentir-se lliure. L'espai públic ha de ser l'espai no tan sols del que ens iguala sinó, sobetot, del que ens diferencia. I aquest és el repte de la

democràcia. Si no podem fer-ho ni tan sols amb un innocent pessebre, no ens estranyi que la favorita de les eleccions sigui la senyora Le Pen, hereva de Vichy, dels “pessebres” de concentració. El que es reprimeix sempre surt per on menys t’ho esperes.

Article per a la revista *Foc Nou* (maig 2017).